

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Gerhard Horejsek a spol. s r.o.**, se sídlem Králodvorská 1081/16, Praha 1, zastoupeného JUDr. Pavlem Kavinkem, advokátem KAVINEK & partneři, v.o.s., advokátní kancelář, se sídlem Králodvorská 1081/16, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. 31353/15/5100-41459-711438,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), delegoval místní příslušnost k výkonu správy všech daní žalobce s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad

pro Ústecký kraj, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu podané žaloby nejprve konstatoval právní úpravu místní příslušnosti správce daně dle ustanovení § 13 daňového řádu a podmínky pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle ustanovení § 18 daňového řádu. Dále uvedl, že v jeho případě žalovaný zdůvodnil delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní naplněním kritéria účelnosti. Žalobce však měl za to, že ke splnění této zákonné podmínky v jeho případě nedošlo, jelikož v místě sídla vykonává ekonomickou činnost, je zde kontinuálně realizováno jeho vedení a také zde přechovává účetní doklady. Z hlediska obchodního a podnikatelského rozvoje je tak pro žalobce naprostou nezbytností mít sídlo své společnosti v Praze, kde probíhají jednání s klienty, jsou zde uzavírány smlouvy a nacházejí se zde účetní doklady.

Žalobce dále v podané žalobě zpochybňoval jednotlivé důkazní prostředky, jimiž žalovaný osvědčoval účelnost delegace místní příslušnosti správce daně, a to nejprve obsah úředního záznamu o místním šetření ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3643159/15/2001-00030-106783. Žalobce namítal, že v němž úřední osoby neuvedly, v jakou konkrétní hodinu bylo místní šetření prováděno; tento důkazní prostředek je dle žalobce nejasný a nemá žádnou vypovídací hodnotu, mimo jiné proto, že o žalobci není v úředním záznamu vůbec žádná zmínka. Z tohoto důvodu tedy ani není zřejmé, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí hovoří o „daňovém subjektu“, zda měl na mysli daňový subjekt KAVINEK & partneři, v. o. s., advokátní kancelář, nebo zda hovořil o žalobci. Napadené rozhodnutí je tudíž v tomto bodě nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce pak z daného úředního záznamu vyplývá, že pracovník úřadu neprováděl šetření v samotných prostorách společnosti KAVINEK & partneři, v. o. s., advokátní kancelář, a nesnažil se prověřit přítomnost vedení žalobce. Pracovník správce pouze pořizoval fotodokumentaci vchodu do budovy, výtahu a poštovních schránek a omezil se pouze na zjištění, kdo má u vchodu do budovy či uvnitř budovy informační tabuli, a že je budova bez recepce, trvale uzavřená a vstup je možný pouze po zazvonění. Z úředního záznamu tak v žádném případě nelze dovodit, že by místní šetření mělo být prováděno u žalobce. Rovněž závěry Finančního úřadu pro hl. město Prahu, že pro většinu společností sídlících na adrese Králodvorská 16, Praha 1 je tato adresa pouze tzv. virtuálním sídlem, je dle žalobce pouhou spekulací, a rozhodně nemohla vyplynout z daného místního šetření. Ze strany společnosti KAVINEK & partneři, v.o.s. nadto byly k dotazu správce daně ze dne 30. 4. 2015, č. j. 3548728/15/2001-00030-106783, poskytnuty informace o tom, že tato společnost na základě uzavřených podnájemních smluv podnájímá různým daňovým subjektům, včetně žalobce, kancelářské prostory na dané adrese.

Pokud žalovaný osvědčoval účelnost delegace místní příslušnosti výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku žalobce, z něhož je patrné, že má 13 provozoven, z toho 12 v Ústeckém kraji a jednu v kraji Libereckém, ani toto zjištění (byť pravdivé) není dle žalobce způsobilé ke změně místní příslušnosti správce daně. Naopak skutečnost, že žalobce provozuje svou činnost na různých místech, je důvodem toho, aby žalobce měl jakýsi

jednotící prvek, tj. jedno místo, odkud probíhá řízení všech jeho provozoven a koordinace jeho podnikatelské činnosti.

Žalobce nesouhlasil ani s důkazním prostředkem, označeným žalovaným jako místní šetření na adrese U Terezínské křižovatky 179, Terezín - Nové Kopisty, tj. na adrese jedné z provozoven žalobce, o němž byl sepsán úřední záznam ze dne 28. 1. 2015, č. j. 294116/14/2507-60562-507114. Ani tento úřední záznam není dle žalobce dostatečným podkladem pro rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Z úředního záznamu se nepodává, který zaměstnanec měl pracovníkům správce daně sdělit, že jednatel žalobce je k dispozici v kanceláři (a který konkrétní jednatel se má v kanceláři nacházet), když žalobce má celkem 189 zaměstnanců a 3 jednatele. Žalobce tudíž popíral, že by některý z jeho zaměstnanců sděloval Finančnímu úřadu pro Ústecký kraj jakékoli skutečnosti týkající se činnosti žalobce. Vycházel-li tedy žalovaný z takto nejasného úředního záznamu, je jeho rozhodnutí opět nepřezkoumatelné, neboť o takto vágní výsledek šetření nelze rozhodnutí o delegaci opřít. Z úředního záznamu lze dle žalobce pouze vyvodit, že žalobce na daném místě rovněž vyvíjí činnosti, když zde má prodejnu stavebnin a prodejnu KIA MOTORS. Pokud by však správce daně provedl místní šetření na některé z dalších 12 provozoven žalobce, dospěl by zřejmě ke stejným zjištěním. Je tedy otázkou, proč správce daně zvolil k místnímu šetření právě tuto provozovnu žalobce.

V návaznosti na výše uvedené žalobce dále poukázal na skutečnost, že z přílohy č. 1 vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 bylo patrné, že žalobce měl ke dni 1. 12. 2014 celkem 189 zaměstnanců, z nichž 159 mělo evidováno místo výkonu práce v Ústeckém kraji a zbývajících 30 v Libereckém kraji. Žalobce uvedl, že toto zjištění žalovaného je sice pravdivé, nicméně naopak odůvodňuje potřebu jednotícího místa pro výkon managementu žalobce, kterým je právě sídlo v Praze.

Žalobce byl také přesvědčen, že argumentace trvalým pobytem jednatelů a sídlem právního zástupce žalobce, JUDr. I. V., v Ústeckém kraji nemohla být pro odůvodnění tak závažného zásahu do práv žalobce, jako je změna místní příslušnosti správce daně, užita ani podpůrně. Dále podotkl, že dle jeho názoru je pro posouzení účelnosti delegace místní příslušnosti správce daně nepodstatné, kde dochází k archivaci účetních dokladů, nehledě na to, že žalobce archivuje své účetní doklady v sídle, a nebylo mu proto zřejmé, jak žalovaný dospěl k opačnému závěru.

Žalobce se proto domníval, že v daném případě nebyla účelnost delegace osvědčena důkazními prostředky žalovaného, kdy naopak došlo ke zneužití pravomoci a porušení jedné ze základních zásad správy daní vyjádřené v části první daňového řádu. Napadeným rozhodnutím bylo dle žalobce mimo jiné bez řádného zdůvodnění zasaženo do jeho ústavně založeného práva na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ačkoli žalobce svým chováním ve vztahu ke správci daně nezavdal žádný důvod ke změně místní příslušnosti.

S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že z místního šetření provedeného dne 29. 4. 2015, o němž byl sepsán úřední záznam č. j. 3643159/15/2001-00030-106783, nevyplynulo, že by žalobce na adrese svého sídla vykonával jakoukoliv soustavnou ekonomickou činnost. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce má celkem třináct provozoven, z toho dvanáct v Ústeckém kraji, přičemž v provozovně žalobce na adrese U Terezínské křižovatky 179, Terežín - Nové Kopisty, bylo provedeno místní šetření dne 28. 1. 2015, o němž byl sepsán úřední záznam č. j. 294116/15/2507-60562-507114. Na jeho základě bylo zjištěno, že se na této adrese nachází prodejna automobilů a prodejna stavebnin žalobce. Žalovaný připustil, že v místě sídla mohla probíhat jednotlivá obchodní jednání žalobce, avšak měl za zcela prokázané, že majoritní část ekonomické činnosti žalobce je realizována v územní působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj.

Dále žalovaný uvedl, že při posouzení podnětu na delegaci místní příslušnosti bylo místo bydliště jednatelů žalobce a místo výkonu činnosti zplnomocněného zástupce podpůrnou, avšak nezanedbatelnou skutečností, neboť jednatele lze s ohledem na jejich trvalý pobyt pravděpodobněji zastihnout v územní působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj. Žalovaný se pak vyjádřil také ke splnění kritéria účelnosti, přičemž uvedl, že toto kritérium bylo v daném případě naplněno a doloženo, jak vyplývá také ze spisového materiálu. Na základě všech výše uvedených skutečností proto žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž k jednotlivým bodům obsaženým ve vyjádření žalovaného zopakoval svou argumentaci uvedenou již v podané žalobě. Dále poukázal na skutečnost, že tvoří koncern s dalšími subjekty, mimo jiné také se společností Autoleasing Litoměřice, spol. s r. o, jehož činnost je koordinována ze společného sídla na adrese Králodvorská 1081/16, Praha 1. Žalobce také disponuje dalšími provozovnami nacházejícími se po celém území České republiky, a není tedy zřejmé, z jakého důvodu žalovaný uzavřel, že právě v provozovně, kde proběhlo místní šetření (a nikoli v provozovně jiné) je realizována majoritní ekonomická činnost žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky řízení je v nyní souzené věci sporné, zda došlo k naplnění zákonných kritérií (konkrétně kritéria účelnosti) dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu, a bylo tak možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného příslušného správce daně.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, *jestliže je to účelné* nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.

Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoli kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) *řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.*“

V nyní projednávaném případě přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž dle odborné komentářové literatury k daňovému řádu bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, *„kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní*

působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a ne hospodárny“ (srovnej Baxa, J. a kol., Daňový řád, Komentář I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011).

Pojem *účelnost* je tak nutné vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af 28/2013 - 45, oba dostupné na www.nssoud.cz), skutečnost, že k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoli každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

V této souvislosti krajský soud připomíná, že žalobce nečinil spornou skutečnost, že má v živnostenském rejstříku zapsáno celkem třináct provozoven, z toho dvanáct v Ústeckém kraji a jednu v kraji Libereckém, že v těchto provozovnách reálně vykonává svoji činnost a že tyto provozovny jsou také místem výkonu práce všech jeho 189 zaměstnanců. K tomu srovnej zejména citaci podané žaloby učiněnou v reakci na závěry žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu ke zjištění žalovaného z veřejné části živnostenského rejstříku: *„Žalovaný dále osvědčuje účelnost delegace místní příslušnosti výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku, z něhož je patrné, že žalobce má 13 provozoven, z toho 12 v Ústeckém kraji a jednu v kraji Libereckém. Toto zjištění žalovaného je pravdivé, nicméně opět není způsobilé k tomu, aby jím byla odůvodněna potřeba změnit místní příslušnost správce daně. Žalobce nepopírá, že ve svých 13 provozovnách provádí svou činnost a že jeho zaměstnanci vykonávají svou činnost právě v těchto provozovnách“*; ve vztahu k obsahu úředního záznamu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 294116/14/2507-60562-507114, pak žalobce argumentoval následovně: *„Z úředního záznamu tedy lze pouze dovodit, že na daném místě žalobce rovněž vyvíjí činnost, když zde má prodejnu stavebnin a prodejnu KIA MOTORS. Pokud by správce daně provedl místní šetření na dalších 12 provozovnách žalobce, došel by zřejmě ke stejným zjištěním.“* Navíc, s ohledem na samotný obsah předmětu činnosti žalobce, kterým je dle informací z obchodního rejstříku prodej nových a ojetých automobilů, opravy silničních vozidel, prodej stavebního a hutního materiálu aj., je zcela logické, že tyto činnosti nemohou probíhat v administrativním sídle žalobce, tj. v pronajaté kanceláři v budově nacházející se v centru hlavního města Prahy.

Žalobce však v podané žalobě přesto namítal, že v daném případě nedošlo k naplnění zákonného kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní, jelikož jeho sídlo zapsané v obchodním rejstříku je místem, kde vyvíjí ekonomickou činnost, realizuje vedení společnosti a přechovává zde také účetní doklady. Dle žalobce proto mělo být jeho daňovým sídlem ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu toto sídlo zapsané v obchodním rejstříku, na čemž nemohla ničeho změnit ani skutečnost, že vlastní ekonomickou činnost žalobce vykonává v jednotlivých provozovnách v Ústeckém kraji.

Takto předestřené argumentaci žalobce však krajský soud nepřisvědčil. V souladu se závěry, ke kterým krajský soud dospěl již ve své předchozí rozhodovací činnosti (k tomu srovnej např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015 - 37, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 30 Af 44/2014 - 30, a ze dne 7. 10. 2016, č. j. 30 Af 32/2015 - 42, všechny dostupné na www.nssoud.cz), je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Uvedený závěr krajského soudu přitom potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, publikovaném pod č. 3486/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého: „*Správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná.*“ Rozhodnou je tedy v daném případě právě skutečnost, kterou ani sám žalobce nerozporuje, že každodenní chod jeho podnikatelské činnosti je zajišťován zaměstnanci ve dvanácti provozovnách žalobce v Ústeckém kraji a jedné v provozovně v kraji Libereckém. Pokud pak žalobce v podané žalobě upozorňoval na to, že v místě jeho formálního sídla probíhají schůzky s obchodními partnery a jsou zde uzavírány smlouvy, lze dle krajského soudu s těmito tvrzeními souhlasit do té míry, že případné obchodní aktivity v sídle v Praze mohou mít své opodstatnění z hlediska celkového úspěchu žalobcova podnikání. To však nic nemění na skutečnosti, že z ničeho, čím by žalobce argumentoval, neplyne, že by kdekoli jinde než právě v jeho provozovnách, probíhal reálný každodenní chod podnikatelské činnosti žalobce zajišťovaný jeho zaměstnanci. Na tomto místě krajský soud opětovně připomíná, že předmětem ekonomické činnosti žalobce je prodej nových a ojetých automobilů, opravy silničních vozidel, prodej stavebního a hutního materiálu ad. S ohledem na výše uvedené judikatorní závěry tedy nelze přijmout argumentaci žalobce ztotožňující místo skutečného výkonu jeho podnikatelské činnosti s místem administrativního sídla v Praze.

Je třeba připomenout, že smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňovému subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě je přitom nesporné, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku se sice nachází na konkrétní adrese v Praze, avšak provozovny, v nichž probíhá reálná ekonomická činnost žalobce (tj. prodej nových a ojetých automobilů, opravy silničních vozidel, prodej stavebního a hutního materiálu), se nacházejí v Ústeckém kraji, jedna pak v kraji Libereckém. Právě převážné místo reálného každodenního chodu a činnosti daňového subjektu je ovšem při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podstatné. Je totiž žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je tato činnost *de facto* vykonávána.

Vzhledem k tomu, že žalobce nečinil sporným, že k realizaci jeho podnikatelských aktivit v převážné míře dochází v provozovnách v Ústeckém kraji, krajský soud tak pokládá kritérium účelnosti v daném případě za naplněné. Neshledal proto důvod přistupovat

v soudním řízení k provádění dokazování žalobcem předloženými listinnými důkazy uvedenými v žalobě a v replice, na které krajský soud na tomto místě pro stručnost odkazuje. S ohledem na žalobcem zvolenou argumentaci v podané žalobě, v níž zdůrazňoval především význam formálního sídla, krajský soud uvádí, že delegací místní příslušnosti správce daně nejsou nijak dotčeny možné aktivity žalobce co do výběru místa pro organizování schůzek s obchodními partnery, uzavírání smluv, a tedy ani případný obchodní význam jeho „*pražské adresy*“. Žalobci tedy v daném případě nic nebrání v tom, aby ponechal formální sídlo zapsané v obchodním rejstříku na adrese Královodvorská 1081/16, Praha 1, a to i s ohledem na tvrzenou koordinaci celé skupiny subjektů z této adresy. Z hlediska hospodářného fungování a výkonu daňové správy je však zásadní, aby „*daňové sídlo*“ žalobce představovalo místo provozu, kde může ze strany daňové správy docházet k případnému uskutečňování místních šetření, daňových kontrol, bezprostřednímu kontaktu správce daně s daňovým subjektem a ověřování skutečností v reálném provozu a výkonu podnikatelské činnosti.

Pokud tedy žalobce v podané žalobě zpochybňoval relevantnost jednotlivých důkazních prostředků, a to předně úředního záznamu o konání místního šetření dne 29. 4. 2015 (úřední záznam č. j. 3643159/15/2001-00030-106783), který žalobce považoval za nejasný a nesouhlasil ani s jeho obsahem, krajský soud se s námitkami žalobce v tomto směru neztotožnil a nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě je nerozhodné, zda místní šetření dne 29. 4. 2015 bylo prováděno pro daňový subjekt KAVINEK & partneři, v.o.s., advokátní kancelář, či pro žalobce, jelikož není sporné, že tato společnost žalobci (stejně jako jiným daňovým subjektům) poskytuje na základě smlouvy o podnájmu kancelářské prostory. Dle krajského soudu pak není pravdou, že by z tohoto důvodu z napadeného rozhodnutí nebylo možno seznat, koho žalovaný míní, pokud v napadeném rozhodnutí hovoří o „*daňovém subjektu*“, neboť je z povahy věci zřejmé, že je jím míněna společnost žalobce. Z daného úředního záznamu je zřejmý průběh místního šetření, jsou v něm zachyceny zjištěné skutečnosti (včetně pořízené fotodokumentace). Žalobci lze přisvědčit, že v úředním záznamu absentuje údaj o tom, v jakém konkrétním časovém úseku bylo místní šetření na adrese v Praze prováděno, avšak toto dílčí pochybení procesního rázu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Na výsledku daného případu pak nemohly a nemohou nic změnit ani námitky žalobce, že úřední osoby Finančního úřadu pro hlavní město Prahu neprováděly šetření v samotných prostorách, ale pouze pořizovaly fotodokumentaci u vchodu do budovy, včetně schránek a informačních tabulí uvnitř budovy, a že se v úředním záznamu vůbec nehovoří o subjektu žalobce. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v dané věci nezpochybňoval žalobcem učiněný výběr místa formálního sídla zapsaného ve veřejném rejstříku (zde na konkrétní adrese v administrativní budově v Praze), kde skutečně může docházet k organizování schůzek s obchodními partnery či k uzavírání smluv. Z hlediska daňové správy a jeho efektivního výkonu je však zásadní, kde probíhá reálný výkon podnikatelské činnosti žalobce, přičemž žalobce sám nečiní sporným, že se tak děje v jeho provozovnách, které se (až na jednu), tj. v počtu 12 z celkového počtu 13, nacházejí v působnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj.

Z těchto důvodů neobstojí ani námitky žalobce směřující proti úřednímu záznamu o konání místního šetření dne 28. 1. 2015 na adrese jedné z těchto provozoven U Terezínské křižovatky 179, Terežín - Nové Kopisty (úřední záznam č. j. 294116/14/2507-60562-507114).

Byť je možno žalobci přisvědčit, že z úředního záznamu není zřejmé, se kterým konkrétním zaměstnancem pracovníci Finančního úřadu pro Ústecký kraj na místě samém komunikovali a že z žádných konkrétních skutečností nelze dovodit, že v kanceláři měl být přítomen jednatel, v situaci, kdy žalobce následně nečinil sporným, že na daném místě (stejně jako na dalších provozovnách) dochází k reálnému výkonu jeho podnikatelské činnosti, jedná se rovněž o procesní pochybení nemající žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Pokud pak žalobce v této souvislosti zpochybňoval také závěry žalovaného o tom, kde konkrétně se nacházejí účetní doklady žalobce (resp. kde dochází k jejich archivaci), krajský soud konstatuje, že tato okolnost představuje pouze podpůrný argument žalovaného; navíc s ohledem na současné technické možnosti komunikace (včetně elektronické komunikace) umožňující bez problémů překonávat vzdálenosti mezi reálným místem fyzického uložení dokumentů a sídlem správce daně, je nerozhodné, v jakém místě se účetní doklady reálně nacházejí.

Považoval-li žalobce dále za absurdní argumentaci žalovaného vyvozující důvodnost delegace místní příslušnosti správce daně ze skutečnosti, že jednatelé žalobce mají trvalý pobyt v Ústeckém kraji a že v tomto kraji sídlí také daňový poradce žalobce Ing. J. P. a rovněž právní zástupce žalobce, JUDr. I. V., krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný tyto skutečnosti opět užil toliko jako podpůrnou argumentaci svědčící o navázanosti aktivit žalobce a jeho podnikatelské činnosti na území Ústeckého kraje. Snadná zastižitelnost jednatelů žalobce přitom představuje důležitou okolnost z hlediska účelné správy daní, takže ani v tomto ohledu nelze žalovanému ničeho vytknout.

K namítanému zneužití pravomoci správce daně krajský soud konstatuje, že není podmínkou, aby správce daně přistoupil k delegaci, resp. k podání podnětu k delegaci, až poté, co v rámci správy daní budou zjištěny nedostatky, jiné obtíže či neposkytování součinnosti ze strany daňových subjektů. Z hlediska efektivity a hospodárnosti správy daní v daném případě bylo kritérium účelnosti delegace místní příslušnosti na Finanční úřad pro Ústecký kraj naplněno, a tedy nemohlo dojít ani k namítanému zneužití pravomoci správce daně.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že delegací místní příslušnosti bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce. V posuzovaném případě nelze uvažovat o porušení zákonného stanovení místně příslušného správce daně, protože sám zákon počítá s možností stanovit místní příslušnost odchýlně od obecné úpravy obsažené v ustanovení § 13 daňového řádu. V daném případě pak nedošlo ke svévolnému delegování místní příslušnosti, neboť důvody pro delegování místní příslušnosti na Finanční úřad pro Ústecký kraj byly shledány opodstatněnými.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. února 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu